

Самі зірки, де щойно був кармін,
Дрібниця і сталого минуций свідок.
Замість паркету — сіль, квадратні води,
Поверх. яких — овалами — туман.

Все вимело. Ні форми, ні імен,
Ні вузлика, що досі — на заваді.
Весь інвентар — під стіл, і лави зведень —
За каганцем, який — нема кому, —

Так рівно, наче й не було раніше.
Здимів носій, життя здиміло й ноша,
На берегах, де дійсність почорніла,

Видніє галочка, котру колись — в анналах.
Суцільні входи. Й кожен вхід — хижак,
Що живородне світло стереже.